

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΦΕΟΝΤΟΡ ΣΑΛΙΑΠΙΝ

Μεγάλος τραγουδιστής και μεγάλος κρασοπατέρας. Πώς μπορεί και καταλαβαίνει κάθε μάρκα κρασιού. Ένα περίεργο στοιχείο. Σαλιάπιν και Μάξιμο Γκόρκυ. Ή γνωριμία τεσσάρων με τη Σάρα Μπερνάρ. Το πάθος του Σαλιάπιν προς τον καπνό. Το δωμάτιο με τους καθρέφτες. Ο Σαλιάπιν καπνίζει κι' ο κόσμος νομίζει πως... κάιγεται το σπίτι του, κτλ. κτλ.

ΕΛΕΥΤΑΙΑ πού ο παγκοσμίου φήμης Ρώσος καλλιτέχνης του άματος Φεοντόρ Σαλιάπιν βρισκόταν στη Νίκαια, ένας άταποκοιτής Ιταλικού περιοδικού κατόρθωσε και του πήρε μια ξελαρνετικά ενδιαφέροντα συνέντευξη, σχετιζα με την ιδιωτική του ζωή. Από τη συνέντευξη του αυτή, ο φημισμένος τραγουδιστής αποκαλύπτει ως ο μεγαλύτερος από τους συγχρόνους του... κρασοπατέρας!

Άλλ' ως άφησούμε καλύτερα να μιλήσει ο ίδιος:

«... Είν' αλήθεια — έλεο ο Σαλιάπιν στον Ιταλό δημοσιογράφο — πως πολλοί έγραφαν ως τώρα για την ιδιωτική ζωή μου, οι περισσότεροι από τους όποιους με παρουσίασαν ως... άνθρωπο μακάριο! Διαμαρτύρομαι με όλη τη δύναμη των πνευμόνων μου κατά της συκοφαντίας αυτής! Συμφωνώ μαζί τους μονάχα πως είμαι καλοφαγάς και κρασοπατέρας!...

» Α, όσο για το κρασί, ύπερφηρανεύομαι πως κανένας δέν με παραβλέπει σ' αυτό... Δέν υπάρχει κρασί σ' όλο τον κόσμο πού να μή τό ξέρω! Έχω αποκτήσει μάλιστα τέτοια πείρα, πού μπορώ και ξεχωρίζω με την πρώτη γουλιά ή με τη μυρωδιά μόνο, κάθε μάρκα κρασιού...

» Ουμμάμι μια φορά στο Βουκουρέστι, στοιχημάτισα με μερικους φίλους μου αν θα μπορούσα να βρω άμέσως τις «μάσκες» διαφόρων κρασιών, δοκιμάζοντας μόνο μια γουλιά απ' αυτά. Μου έδωσαν λοιπόν τά μάτια μου κι' άρχισα να εξετάζω τά κρασιά. Δοκίμασα έτσι καμιά δεκαριά είδη κρασιών, χωρίς να πέσω έξω, όταν εξαφρα ένας από τους φίλους μου μου έλεε:

» — Πολύ καλά, αγαπητέ Σαλιάπιν, είσαι θαυμάσιος! Άλλά στοιχηματίζω ότι δέν θα μπορέσης να βρής τη «μάσκα» ενός σπάνιου κρασιού πού θά σου δώσω τώρα...

» Και λέγοντας τά λόγια αυτά, σήκωσε ένα ποτήρι και τό έβαλε κάτω από τη μύτη μου. Το όσφρανόθηκα, τό γούττωκα, προσπάθησα να θυμηθώ, μά τίποτε... Νευριασμένος επί τέλους για την άποτυχία μου, τράβηξα άπότομα τό μαντήλι από τά μάτια μου, όμολογώντας έτσι την ήττα μου, ενώ οι φίλοι μου είχαν ξεκαρδιστεί στα γέλια! Το σπάνιο εκείνο κρασί, ή γεύση του όποιου μου ήταν τελείως άγνωστη, ήταν άπλοστατα... νερό!...

» Θάχετε άκούσει φυσικά, ότι στο μέγαρό μου — στο Παρίσι — διατηρώ στα ύψόμενα μου μια τεραστία «κάβα» πού περιέχει τά πιο φημισμένα κρασιά όλου του κόσμου. Υπάρχουν εκεί μπουκάλες κρασι παντός είδους και κάθε έποχής, τις όποιες μά-

«Πήν άλέκτωρ φωνήσε». Και να πού τον άπαρηγόηκα... τον άπαρηγόηκα... (Χτυπάει με άπόγνοστο τό στήθος του). Έλεος... έλεος, Κύριε!... Δέν είχα καταλάβει... Δέν ήξερα τί με ρωτούσαν... (Βγαίνει απ' την αλλη φωνάζοντας :) Ε! Σεις!... Έγώ είμαι... Έγώ είμαι ο άνθρωπος πού ζητούσατε... Να!... Είμαι μαθητής του!... Κανένας!... Κανένας δέν μ' άκούει... (Σάν τρελλός ξαναγυρίζει στην αλλη. Στο στρατιώτη :) Άκουστε τί είπα;... Είμαι μαθητής του!...

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ, (κουκουλωμένος με τη χλαμύδα του). — Δέν μου λές, σουστρεψε;... Δέν με παρατάς στα χάλια μου... Νά... Όχι!... Θεοκατάρατε, για να σου μιλήσω, με ξανάτισσε τό δόντι μου!... Όχι!... Τί σουβλίξες εν' αυτές!...

(Ο Πέτρος με σκυμμένο τό κεφάλι, γυρίζει στη γωνία του, κρύβει τό πρόσωπό του στα χέρια του και κλαίει πικρά...).

LEO MARNIER

ζεφα από χρόνια. Έχω ακόμα ως και κρασί του 1812, από εκείνο πού προτιμούσε ο Ναπολέων...»

Παρακάτω ο Σαλιάπιν περιγράφει πως πρωτογνωρίστηκε με τη διάσημη τραγωδίστρια της Γαλλίας, τη Σάρα Μπερνάρ. Άκούστε τον: «... Βρισκόμουν στο σαλόνι μου, στο Παρίσι, μαζί με τον παλιό μου φίλο, τον Μάξιμο Γκόρκυ, με τον όποιο τό ζήτημα του κρασιού είμαστε πάντα σύμφωνοι!

» Εκείνη την ήμέρα ο φίλος μου συγγραφεύς μου είχε φέρει μια μπουτίλλα σπάνιου κρασι. Είχαμε γεμίσει τά ποτήρια μας από τό ξανθό εκείνο κρασί, τά σαλεύαμε έλαφρά για να φύγη ο άφρός τους και θαυμάζαμε τό ύπέροχο χρώμα του ποτού.

» Τή στιγμή όμως πού έτοιμαζόμαστε να ρουφήξουμε την πρώτη γουλιά, μια κυρία ξαφνικά μέσα στο σαλόνι, χωρίς καμιά προειδοποίηση, λέγοντάς μας με κάποια συστολή:

» — Παρντόν, κύριοι, πού...

» Δέν έπρόφτασε όμως ν' άποτελειώσει τη φράση της, γιατί νευριασμένος καθώς ήμουν, πού μας δίκονε σε μια τόσο ίερη στιγμή, τής έφώναξα έπιβλητικά:

» — Σιωπή!...

» Τότε εκείνη έφυγε από τό σαλόνι θυμωμένη. Έγώ όμως, άφου έπια τό κρασί μου, έτρεξα και την πρόφτασα στις σκάλες. Ήταν ή Σάρα Μπερνάρ! Άφου τής έζήτησα συγγνώμη για την άνάρμοστη διαγωγή μου, μου ώμολόγησε πως είχε μετανοιώσει πικρά πού ήλθε για να με γνωρίσει.

» — Καταλαβαίνετε — μου έλεε — πόσο έμεινα κατάπληκτη, όταν μπαίνοντας στο σαλόνι σας, αντίκρισα μια τέτοια σκηνή! Ο τρόπος μάλιστα τής ύποδοχής σας μ' έκανε να βεβαιωθώ πως όλοι οι μεγάλοι καλλιτέχνες είνε... τρελλοί!

» Ύστερα από τό τόσο άβρο κοπλιμένο της, είνε πεσιτό να σας είπω ότι τής ύπνεύθησα μ' εύγένεια πως ήταν κι' εκείνη... μεγάλη καλλιτέχνις!...

Παρακάτω ο Σαλιάπιν αποκαλύπτει πως δέν είνε μονάχα διάσημος κρασοπατέρας, αλλά και τρομερός καπνιστής. Ίδου τί λέει:

«... Έν' άλλο πάθος μου, εκτός από τό κρασί, είνε κι' ο καπνός. Καπνίζω από παιδί, αν και όλοι μου έλεγαν ότι τό κάπνισμα θά μου εμπόδιζε την ανάπτυξη μου. Έγώ όμως εξακολούθησα να καπνίζω και για όποιον δέν τό ξέρει, τό άνάστημά μου είνε δυό μέτρα και ένα έκατοστό!

» Ωστόσο, θά σας διηγηθώ πως εξ αίτιας του σιγάρον άνεβλήθη επί μια βδομάδα ή παράστασις του «Διαβόλου» — του όργαιου μελοδράματος του Ρουμπινστάιν, πού έπρόκειτο να δοθί στο Αυτοκρατορικό Θέατρο του Νίκυ-Νοβγκρόντ.

» Αυτό συνέβη στα 1906. Όπως είχα συνήθεια, όταν έπρόκειτο να ύποδυθώ ένα ρόλο για πρώτη φορά, άποραβίζομουν για κάμποσες μέρες σε μια έπανλι των περιγύρων του Νοβγκρόντ.

» Εκεί, τον περισσότερο καιρό μου τών περνούσα κλειδωμένος μέσα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, τό πάτωμα, οι τοίχοι και τό ταβάνι του όποιου ήσαν σκεπασμένα με κρυστάλλινους καθρέφτες. Μελετώντας τό ρόλο μου και κανονίζοντας τις διάφορες στάσεις μου πού θάπαιρα κατά την παράστασι του έργου, εκάπνιζα διαρκώς.

» Μία μέρα, πού παρμένα στο δωμάτιο αυτό μελετώντας περισσότερο απ' τό συνηθισμένο και καπνίζοντας, φυσικά, περισσότερο έπαθα σκοτοδίνη κι' έπεσα άνάσθητος κάτω.

» Πόση ώρα έμεινα σ' εκείνη την κατάσταση, δέν ξέρω! Σύνθησα μόνον όταν ένοιωσα ένα παγωμένο νερό να με περιούλη. Τί νομίζετε πως είχα συμβεί; Βλέποντάς με διάβατες τά πυκνά σύννεφα του καπνού πού βγαίγαν από τό παράθυρο, ένόμισα πως έπρόκειτο περι πυρκαϊάς κι' είδοποισαν την πυρσοβεστική αντίλια! Καταλαβαίνετε τό κωφό τό έπακούουθα...

» Η περιπέτεια αυτή μου στοιχισε μιάς βδομάδος παραμονή στο κρεβάτι και την άναβολή φυσικά τής παραστάσεως.

Ο Ίησους και οι μαθηται του έξω από τά Ίεροσόλυμα.